

Sygn. akt VIII U 822/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2017 r. w Gliwicach

sprawy P. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 kwietnia 2017 r. **nr** (...) SP (...)

oddala odwołanie.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 822/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 kwietnia 2017 r. o numerze (...) SP (...) uzupełnioną w dniu 27 czerwca 2017 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu P. S. (S.) ponownego ustalenia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, bowiem ubezpieczony nie przedstawił nowych dowodów, które miałyby wpływ na prawo do świadczeń w obniżonym wieku od momentu uprawomocnienia się decyzji odmawiającej prawa do przyznania tego świadczenia z dnia 8 kwietnia 2014 r.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał nadto, iż jego stanowisko zostało potwierdzone wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 3 grudnia 2015 r. (sygn. akt.(...)), w którym to Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 12 maja 2015 r. odmawiającej prawo do przyznania emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony domagał się prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Organ rentowy w dniu 8 kwietnia 2014 r. (decyzja o numerze (...)) odmówił ubezpieczonemu P. S. (S.) ur. (...) prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, bowiem udowodnił on jedynie 11 lat i 26 dni tej pracy z wymaganych 15 lat (na dzień 1 stycznia 1999 r.).

Ubezpieczony następnie szeregiem pism domagał się przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku, jednocześnie nie przedstawiając nowych dowodów mogących wpłynąć na zmianę powyższej decyzji.

Decyzją z dnia 12 maja 2015 r. o numerze (...) SP (...) organ rentowy po raz kolejny podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 8 kwietnia 2014 r. i w oparciu o art. 114 ustawy z dnia 19 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w niższym wieku z uwagi na fakt, iż na dzień wydania decyzji, ubezpieczony nadal nie spełniał przesłanki 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Jednocześnie poinformował ubezpieczonego, że zgodnie z obowiązującymi przepisami, nabędzie on prawo do emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego 65 lat i 11 miesięcy i przedłożeniu wypełnionego wniosku o emeryturę w czerwcu 2016 r.

Ubezpieczony nie zgodził się z tą decyzją i wniósł od niej odwołanie do tutejszego Sądu, które wyrokiem z dnia 3 grudnia 2015 r. (sygn. akt (...)) zostało oddalone. W uzasadnieniu Sąd podał, że ubezpieczony wskazał jedynie że wymagany staż pracy w warunkach szczególnych osiągnął w 2002 roku. Natomiast uwadze ubezpieczonego umknęło, że wymagany staż 15 lat pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy należało osiągnąć najpóźniej do dnia 31 grudnia 1998 roku. W związku z tym, że ubezpieczony nie udowodnił 15 letniego stażu w warunkach szczególnych do dnia 31 grudnia 1998 r.. Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Na skutek złożonego przez ubezpieczonego wniosku o przyznanie emerytury z dnia 4 maja 2016 r., organ rentowy decyzją z dnia 13 czerwca 2016 r. ((...)) przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 11 czerwca 2016 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Podstawę jej obliczenia stanowiła m.in. zwaloryzowana kwota kapitału początkowego gdzie uwzględniono rekompensaty w kwocie 20 004,27 zł z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach do 31 grudnia 2008 r. Ubezpieczony we wniosku wskazał, że wcześniej zgłosił wniosek do organu rentowego o emeryturę (numer sprawy 480300/72/2015/ (...) SP (...)).

Ubezpieczony ponownie kierował do organu rentowego szereg pism, w których domagał się przyznania prawa do emerytury w warunkach szczególnych.

Jednocześnie powołując się na uzasadnienie wyroku tut. Sądu z dnia 13 maja 2013r. ((...)), w pismach z 7 lipca 2016 r., 8 listopada 2016 r., 28 listopada 2016 r., 19 stycznia 2017 r., 7 lutego 2017 r. wskazywał, że na dzień 31 października 2002 r. pracował w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat.

Następnie pismami z dni 15 lipca 2016 r., 17 sierpnia 2016 r., 7 września 2016 r., 26 września 2016 r., 27 października 2016 r., 22 listopada 2016 r., 13 grudnia 2016 r., 17 stycznia 2017 r., 30 stycznia 2017 r. oraz 9 marca 2017 r. organ rentowy informował ubezpieczonego o zajęтым przez siebie stanowisku i braku podstaw do przyznania emerytury z tytułu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem ubezpieczony nie przedstawił żadnych nowych dowodów (od dnia wydania decyzji z dnia 8 kwietnia 2014 r.) uzasadniających przyznanie mu emerytury w niższym wieku.

Zaskarżoną decyzją z dnia 13 kwietnia 2017 r. uzupełnioną w dniu 27 czerwca 2017 r. organ rentowy po raz kolejny odmówił ubezpieczonemu ponownego ustalenia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych z wyżej podanych przyczyn.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta rentowe, aktu tut. Sądu w sprawach o sygn. akt (...) oraz (...).

Wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie ubezpieczonego, Sąd pominął dowód z jego przesłuchania.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.2017. (...)) zwanej dalej ustawą – ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Zgodnie z 184 ust. 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy – tj. 1 stycznia 1999 roku – osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie z art. 184 ust. 2 ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego dalej rozporządzeniem – pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z § 3 rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z cytowanych norm prawnych wynika, iż odwołujący nabędzie prawo do wcześniejszej emerytury w przypadku łącznego spełnienia przesłanek:

- ukończenia wieku 60 lat,
- legitymowania się łącznym okresem ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 25 lat, przypadającym na dzień 1 stycznia 1999 roku,
- legitymowania się 15 letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, przypadających na dzień 1 stycznia 1999 roku;
- nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Natomiast, w myśl art. 114 ust.1 pkt 1 ustawy w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 3 grudnia 2015 r. (sygn. akt (...)) Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 12 maja 2015 r., w której to w oparciu o art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił on ubezpieczonemu prawa do ponownego ustalenia świadczenia, bowiem nie przedstawił on nowych dowodów, mających wpływ na przyznanie emerytury w obniżonym wieku z uwagi na wykonywanie pracy w warunkach szczególnych.

Z uzasadnienia tego wyroku wynika, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. nie legitymował się 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Pomimo tego, ubezpieczony następnie szeregiem pism wnosił o przyznaniu mu emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Był informowany przez organ rentowy o braku podstaw do jej przyznania, z uwagi na brak przesłanek z art. 114 w/w ustawy.

W dniu 4 maja 2016 r. złożył wniosek o przyznanie mu emerytury w oparciu o powszechny wiek emerytalny. Świadczenie to otrzymał na mocy decyzji z dnia 13 czerwca 2016 r. o numerze (...) SP (...), lecz w dalszym ciągu domagał się przyznania emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W dalszym ciągu nie przedstawiał żadnych nowych dowodów na okoliczność pracy w warunkach szczególnych przez okres 15 lat na dzień 1 stycznia 1999 r.

Wskazać należy także, iż we wniosku o przyznanie emerytury z osiągnięcia wieku emerytalnego, ubezpieczony podał, że zgłosił wniosek o emeryturę wskazując zarazem, że dotyczyło to sprawy o numerze (...) SP (...), a więc postępowania przed organem rentowym dotyczącym prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Zważyć należy jednak, iż ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę z tytułu osiągniętego wieku, a nie emeryturę z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Co więcej, jak już wcześniej wskazano, decyzja na którą powołał się ubezpieczony w tym wniosku została podtrzymana przez tut. Sąd w/w prawomocnym wyrokiem oddalającym odwołanie ubezpieczonego.

Reasumując, organ rentowy słusznie zastosował art. 114 ustawy. Ubezpieczony nie wskazał żadnych nowych okoliczności, czy nowych dowodów na okoliczności ponownego ustalenia świadczenia, tym samym nie udowodnił, iż organ rentowy musiałby ponownie ustalić prawo do świadczeń w myśl powołanego przepisu i wydać nową decyzję o przyznaniu mu emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego i orzekł jak w sentencji wyroku, na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

(-) SSR del. Anna Capik - Pater